

КО ЈЕ КО

Бранко Алексић (1951, Београд), песник и филозоф, специјалиста за српски и француски надреализам, дипломирао Општу књижевност са теоријом књижевности на Филолошком факултету у Београду, докторирао у Паризу са тезом *Хераклић и модерна поезија* (Т. С. Елиот, Х. Л. Борхес, М. Ристичић, М. Дегинац, Р. Шар, Б. Миљковић и О. Паз). Објавио је књиге песама: *Губишак ишлица* (1968), *Пролећна бифора* (1969), *Буђење Venus Anadyomene* (1981), *Врајичева брда* (1982), роман *Херкуловски рагови* (2003, *Les travaux d'Hercule*, прев. на француски Миреј Робен, 1992), оглед *Казановићичка ероџика* (2009), а на француском: *Les surréalistes yougoslaves* (1984/85), *Dali: inédits de Belgrade, 1932, une étude suivie de deux manuscrits originaux en français* (1987), *Un livre bague de Rétif* (2006), *Philosophie, langage, bourse* (2011), *Frida Kahlo-Diego Rivera: l'art en fusion* (2013). Живи у Паризу.

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрирао компаративну књижевност на Телавивском универзитету. Био је редовни је критичар интернет портала *e-novine.com*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бејшон*, *Пешчаник*, *versopolis.com*. Објавио је књигу књижевних критика *Еџике љриповедања* (2019). Текстови су му превођени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдићем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига,“. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Ненад Атанацковић (1976), дипломирао је филозофију на Филозофском факултету у

Београду (степен мастера). Објављивао је у домаћој периодици. Аутор је награђиване прозе, која је одлуком жирија, ушла у програм превођења на хебрејски језик. Тренутно живи у Крагујевцу.

Бојана Аћамовић (1985, Сарајево), научна сарадница Института за књижевност и уметност у Београду. Дипломирала на Катедри за енглески језик и књижевност у Београду (2007), мастер студије из енглеске књижевности завршила у Новом Саду (2010), а докторат „Поезија Волта Витмана у контексту књижевне авангарде у Србији,“ одбранила на Филолошком факултету у Београду (2018). Ауторка монографије *Преко кровова свећа: Волт Вишман и српска књижевност* (2023). Бави се проучавањем англоамеричке поезије и прозе, англо-српским књижевним и културним везама, студијама рецепције, еко-критиком и превођењем.

Сара Ахмед (*Sara Ahmed*; 1969, Салфорд, Уједињено Краљевство), британско-аустралијска теоретичарка културе чија истраживања настају на пресеку феминистичких, квир и студија расе. Била је професорка студија расе и културе на Универзитету Голдсмитс у Лондону. Тренутно је независна истраживачица, а њен рад се заснива на истраживању политике емоција, расе, рода, сексуалности, миграција и различитих облика институционалне неједнакости. Ауторка је књига: *Differences That Matter* (1998), *The Cultural Politics of Emotion* (2004), *The Promise of Happiness* (2010), *On Being Included: Racism and Diversity in Institutional Life* (2012), *Living a Feminist Life* (2017), *Complaint!* (2021) и др.

Изудин Ашћерић (1995, Нови Пазар), завршио је студије географије на Природно-математичком факултету у Косовској Митровици. Данас предаје у Гимназији и Основној школи „Алекса Шантић„. Поезија му је превођена на шпански, француски, енглески, турски, словеначки, македонски и мађарски језик. Прву књигу поезије, *Сирово ђерје* објавио је 2023. године. Лауреат је Прве награде XXVIII Никшићких књижевних сусрета за необјављени рукопис *Багемасџа еребија* (2026). Живи у Глухавици, у Тутину.

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домећи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјерајив новума: Први свејски рај у српској и ајлоамеричкој међурајној прози* (2021), приредио књигу *Проза о прози: фрајменџи о крајкој ђричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне ђриче: српска микро-ђрича* (2021) и панораму *Последња Ајшари јенерација: ђанорама новосадских ђрозаисџа јенерације осамдесеџих* (2021). Живи у Новом Саду.

Владан Бајчета (1985, Босанска Крупа), дипломирао на Групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виши је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метакритике. Објављене књиге: *Борислав Михајловић Михиз: кријичар и ђисац* (2021), *Non omnis moriar: о ђоезији и смрђи у ојусу Владана Деснице* (2022), *Књижевност с ђредумишљајем: сџваралачка биођрафија Слободана Селенића* (2023), *Књижевност џранзиције: ђрилози за исџорију српске ђрозе 1990–2020* (2024) и *Прољећа Владана Деснице: ејисџо-ларна биођрафија* (2025, Награда „Лаза Костић“). Живи у Београду.

Лорен Берлант (*Lauren Berlant*; 1957, Филаделфија, Пенсилванија – 2021, Чикаго, САД), америчка теоретичарка културе. Била је професорка енглеске књижевности на Универзитету Чикаго. Њен истраживачки рад обухвата феминистичку и квир теорију, теорију афекта, америчку културну критику и проучавање начина на које се политичке и друштвене везе обликују кроз афективне односе, националне фантазије, представе о „добром животу” и интимност. Ауторка је бројних утицајних књига, међу којима се издвајају *The Anatomy of National Fantasy* (1991), *The Queen of America Goes to Washington City* (1997), *The Female Complaint* (2008) и *Cruel Optimism* (2011). За научни рад добила је бројна признања, укључујући стипендију Гугенхајм (2016) и медаљу Хаберл за животно дело, коју додељује Удружење за модерне језике (2019).

Соња Веселиновић (1981, Нови Сад), магистрирала је и докторирала компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као доцент. Пише есеје, књижевну критику и поезију. Преводи са француског и енглеског језика. Објавила је књигу поетске прозе *Поема ђреко* (2008), студије *Преводилачка ђоеџика* Ивана В. Лалића (2012) и *Реџејџија, канон, циљна кулџура: слика модерној ајлоамеричкој ђесниџџва у савременој српској књижевностџи* (2018), роман *Кросфејџ* (2013) и збирку поезије *Проклизавање* (2020). Добитница је стипендије из Фонда „Борислав Пекић” за 2009. годину, те награда „Исидора Секулић” (2014) и „Биљана Јовановић” (2021). У уредништву је часописа за књижевност и теорију *Поља* од 2007. године. Живи у Београду.

Бојана Вујин (1981, Нови Сад), докторирала је на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду, где и ради као доцент. Објавила је збирку прича *Тезеј* (2001). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Поп Д. Ђурђев (1953, Нови Сад), основну школу похађао у Новом Саду и неколико

околних места, средњу у Краљеву, а студије шумарства на Универзитету у Београду. Пише сатиру, поезију за младе, а бави се и визуелним истраживањима. Више од две деценије, до одласка у пензију, био је директор Међународног центра књижевности за децу – Змајеве деце игре. Живи у Новом Саду. До сада је објавио следеће књиге: *Исечци* (1981), *Вавилонски неимари* (1984), *Евнух њ кукавица* (1987), *Блудилник* (1988), *EPeeme international* (1992), *(Е)леије часћи* (1993), *Love av av you* (1996), *Book war* (1996), *Слик ковница* (1998), *Извођач бесних илустрација* (2002), *Два алава лава* (2003), *Фарма љуна шарма* (2006), *Всичко, коешто расће, би искало да ђе* / *Све што расће, хтело би да ђе* (коаутор Раша Попов) (2006), *Вирус у меморијалном центру* (2006), *Аматери од звери* (2007), *Бића из зоо вршића* (2008), *Тамо негде, на крају свећа* (2008), *Леш лионској Икара* (2010), *Тељећа срећа* (2010), *Аверси и верси* (2012), *Рагови на млечном ђушу* (2012), *О бабама и жабама* (2013), *Мадам Тисо Дунав Тисо* (2014), *Мрњавчевићи* (2026), *Поезија која се ђеда* (2018), *Ешичко чишћење* (2019), *Повраћаку Лазарећ* (2020), *Цици Му* (2021), *Дејонија Дишана Ђурђева* (2022), *Нови Сад – завичај гечје ђе-сме* (2022), *Ерошкони* (2023), *Магајаскарска аваншура* (2023), *Сумњива лица која су у себи ђронашла ђисца* (2023) и *Декаморон* (2024).

Александра Жежељ (1977, Београд), завршила је основне, мастер и докторске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Чланица је Хемингвејевог друштва (САД), Фиццералдовог друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Добила је звање научног сарадника у области језик и књижевност – наука о књижевности (2021). Објављује у националним и међународним научним зборницима и научној периодици. Самостални истраживач. Ауторка је следећих књига: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Хемингвеј и рог: ђисац у мрежи теорије* (2018), *Песник и један чишалац: ојлеги о ђоезији и ђрози Драћана Лакићевића* (2020), *Збирка леиширова:*

ојлеги о ањлоамеричкој књижевности (2021), *Ваљаревић у дијалоју* (2022) и *Свећ међубоја: ојлеги о срјској и ањлоамеричкој књижевности* (2025). Живи у Београду.

Љиљана Илић, завршила је немачки језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Објавила је три збирке поезије: *Није забава што све* (2009), *Преча ђосла* (2014) и *Бусен* (2026), као и једну сликовницу за децу: *У ђошрази за свећлом Ауроре* (2025). Чланица је организационог тима *Песничења*, „тренинга активне поезије”, поетских догађаја организованих у Културном центру Рекс. У сарадњи с уметничким колективом „Шкарт” и писцем Давидом Албахаријем уредила је четири издања с поетским и прозним прилозима аутора из целе регије *Пролеће/Лето/Јесен/Зима* (2018/19). Чланица је Удружења књижевних преводилаца Србије. Добитница је Награде „Милош Н. Ђурић” за најбољи прозни превод у 2025. години (*Каирос*, Џени Ерпенбек).

Ида Јовић (1977, Београд) дипломирала је турски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду, где је потом стекла звање магистра, а затим и доктора књижевних наука. Ради као доцент на Групи за турски језик и књижевност на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Сарађивала је с издавачким кућама као независни преводилац. Живи у Београду.

Ив Кософски Сеџвик (*Eve Kosofsky Sedgwick*; 1950, Дејтон, Охајо – 2009, Њујорк, САД), америчка теоретичарка рода и једна од зачетница квир студија. Ауторка је кључних дела квир теорије, међу којима се издвајају *Between Men: English Literature and Male Homosexual Desire* (1985), *Epistemology of the Closet* (1990), *Tendencies* (1993), *Touching Feeling: Affect, Pedagogy, Performativity* (2003) и *The Weather in Proust* (2011). Предавала је на Колеџу Хамилтон, Универзитету у Бостону, Универзитету Беркли, Универзитету Дјук и Градском универзитету у Њујорку. Била је чланица Америчке академије уметности

и наука и добитница бројних стипендија и признања. Објавила је и збирку поезије *Fat Art, Thin Art* (1994).

Александар Костић (1973, Ужице), доктор књижевних наука. Аутор студије *Фиџуре преображаја у књижевном делу Данила Киша и Прима Левија: од књижевне поетике до културне антропологије* (Универзитетска библиотека „Светозар Марковић“, 2019). С италијанског језика превео роман *Салто моршале* Луиђија Малербе и изабране текстове Ђорђа Манганелија, Пјера Паола Пазолинија, Прима Левија и Леонарда Шаше. Живи и ради у Београду.

Кристина Кочан (1981), песникиња, преводитељка, докторанткиња енглеске и америчке књижевности. Доценткиња је на Катедри за преводну књижевност на Универзитету у Марибору. Објавила је четири песничке збирке, њена прва збирка *Šara* (2009) била је номинована за најбољи првенац, а за последњу збирку *Selišča* (2021) добила је Вероникину награду 2022. године и била номинована за Јенкову награду 2022, као и за награду „Велењица – чаша бесмртности“ 2022. Објавила је и мултимедијалну књигу *s/prehod* и књигу кратких прича *Divjad*. Поезија јој је преведена на више од десет језика и уврштена је у бројне песничке антологије. Живи у Птују.

Динко Крехо (1986, Сарајево), објавио је песничке књиге *Равно са њокрејне шраке* (2006), *Зайажања о ањелима* (2009), *Симпјоми* (2019) и *Добри објекти* (2022), есејистичке *Био сам млади Њасац* (2019) и *Наш вршњак Дилан Дој* (2021, друго и проширено издање 2023), као и збирку кратке прозе *Одмор од културе* (2021). Члан је колектива Центар за казалиште потлачених – ПОКАЗ, с којим делује као извођач и педагог. Преводи с француског и словеначког језика. Живи у Загребу у статусу самосталног уметника.

Ивана Максић (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи с енглеског је-

зика. Објавила књиге поезије *О шело швори ме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *La mia paura di essere schiava* (на италијанском, 2014) и књижицу *Јаз сем швој љројајандни филм* (2018), као и књигу кратке прозе *Вејавица: маршал дејресција* (2023). Поезија јој је заступљена у више антологија и зборника. Уредница је зборника поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионалног зборника социјалне и ангажоване поезије *РЕЗ* (2016), те новина *МАМАЦ* (од 2015). *Кћери, зар не видиш да јорим* је ауторкина четврта књига поезије (Награда Београдског фестивала поезије и књиге *Трџи се! Поезија!* 2020).

Љиљана Малетин Војводић (Нови Сад), завршила студије књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Чланица је Српског књижевног друштва и Друштва књижевника Војводине. Ауторка је романа, културолошких студија, књига о уметности, књига уметника (*Како разумети савремену уметност*, *Скрик*, *Они који једу сирово месо*, *„Поси Нора“ арш(иси)*, *Како разумети нову уметничку праксу* и др.). Излагала је у Србији и иностранству, а текстови су јој објављивани у домаћим и страним антологијама, у домаћим часописима, дневној штампи и онлајн. Бораила је у резиденцијалним и истраживачким пројектима у Норвешкој, Финској, Шведској, Јапану, Француској, Португалији, Шпанији, Русији, Естонији, Латвији, на Исланду, Гренланду, Свалбарду, и др. Коуредница *Evrovizion.Crossing Novi Sad* магазина (ifa, Штутгарт), главна и одговорна уредница портала за уметност *Арш бокс*. Награђивана је за свој књижевни рад: Награде „Улазница“, „Андра Гавриловић“ и „Милутин Ускоковић“, као и иностраним грантовима и стипендијама (НОРЛА, MQ – Беч, Амбасада Норвешке у Београду, Министарство иностраних послова Финске, Министарство иностраних послова Аустрије, ЕУ Јапан Фест – Токио, Нови Сад ЕПК 2022, Музеј Упернавик, Гренланд, и др).

Сара Матин (1998, Сомбор), запослена је као истраживачица-сарадница на Филозофском

факултету Универзитета у Новом Саду, где тренутно похађа завршну годину докторских академских студија. На Одсеку за српску књижевност завршила је основне и мастер академске студије, одбранивши мастер рад под насловом „Проширивање граница књижевности: проза Леонида Шејке и Богдана Богдановића”. Пише и објављује научне радове и критичке приказе. Области њеног истраживања и интересовања јесу савремена регионална и светска књижевност, теорија књижевности, теорија преводјења, студије жалости и смрти у контексту социокултурних и књижевних репрезентација, квір студије.

Ненад Милошевић (1962, Земун), објавио је следеће књиге песама: *Посјаноси* (1992), *Умањења* (1996), *Јурећи у рај* (2000), *Месџа* (избор из поезије, 2004), *Песме са Саве и Дунава* (2005), *Time code* (2009), *Воде и вешрови* (2012), *Песме из лимба* (2018) и *Када би живио на Земљи био* (2022). Објавио је књигу *Из музеја шумова* (антологија новије српске поезије 1988–2008, Загреб, 2010), књигу *микроесеја Лушајућа њланеџа* (2014), као и књигу разговора са Милицом Николић *Ја сам џа која нисам* (2024). Добитник је награда „Биљана Јовановић” и „Бранко Милковић”. Био је уредник за поезију у листу *Књижевне новине* од 1998. године до 2001. године, као и стални сарадник и један од уредника у часопису за женску књижевност *ProFemina*. Писао је есеје и књижевну критику у часописима и магазинима као и за Телевизију Београд. Пише сценарије и режира документарне садржаје. Завршио је Факултет политичких наука у Београду. Ради као уредник у Редакцији документарног програма Телевизије Београд. Појединачне песме преводјене су му на неколико светских језика. Такође, заступљен је у неколико антологија српске поезије на страним језицима као и у неколико домаћих антологија.

Марија Мицковић (1960, Београд), објавила је две књиге поезије *Београдска сиротица* (1997) и *Полудраги* (2010) и књигу прозе *Екшазе*

(2015). Дипломирала је на Филолошком факултету у Београду, на групи Југословенске књижевности са класичном филологијом. Заступљена је у изборима и преводима српске поезије. Живи у Београду.

Милица Мустур (1980, Београд), дипломирала је на Катедри за компаративну књижевност на Факултету духовних и културних наука Бечког универзитета, где је и докторирала 2016. године са тезом о критичкој рецепцији књижевног дела Милорада Павића на немачком говорном простору. Запослена је у Институту за књижевност и уметност у Београду, на Одељењу за историју српске књижевне критике и метакритике. Објављује књижевнотеоријске и метакритичке огледе, као и научноистраживачке радове на српском и немачком језику. Са Кристијаном Олахом уредила је зборник научних радова *Књижевност, шеолоџија, философија* (2018) у спомен проф. др Милану Радуловићу. Објавила је књигу *Поеџика самилосџи Венедикџа Јерофејева* (2013). Живи у Београду.

Сијен Нај (*Sianne Ngai*; 1971, Вашингтон, САД), америчка теоретичарка културе, књижевна теоретичарка и професорка на Одсеку за енглески језик и књижевност Универзитета Чикаго. Њена истраживања обухватају књижевну теорију, естетику, теорију афекта и критику савремене капиталистичке културе. У свом раду анализира естетске форме и начине естетског просуђивања карактеристичне за капитализам, посебно се бавећи односом између афективних реакција, естетских категорија и друштвено-економских структура. Добитница је бројних стипендија и истраживачких признања. Ауторка је књига *Ugly Feelings* (2005), *Our Aesthetic Categories: Zany, Cute, Interesting* (2012) и *Theory of the Gimmick: Aesthetic Judgment and Capitalist Form* (2020).

Иван Поттић (1972, Зајечар), историчар уметности по вокацији, ради као виши библиотекар Историјског архива у Зајечару. Аутор књига *прича Врашоломије* (2003), *То што је*

сшворило човека (2005), *Још једном о невидљивом* (2007), *Вилењаци у живом блашћу* (2010), *Веселе ђриче о шујовању* (2013), *Квадрашћ на црном квадрашћу* (2015), *Причождер* (2017), *Резултатшћ* (2019), *Живошћ и искљученија* (2020), *Три акорда* (2023) и *Episodіum depressivum* (2024). Објавио роман *Дневник неушешној космонаушћ* (2016), и књиге поезије *Нешћачни одговори на шојрешна шћшћања* (2009), *Било би лејо да шћразнина има облик* (2012), *Златшћни шћресек* (2018). Приређивач и преводилац рок поезије Боба Дилана, књиге *Одговор ношен вешћром* (2017). Приредио две публикације из области архивистике.

Иван Радосављевић (1969, Јагодина), дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1994. до 1999. радио је као уредник у књижевном часопису *Реч*, а од 1999. до 2013. као уредник у издавачкој кући „Стубови културе”. Пише књижевну критику, преводи с енглеског, француског и шпанског језика. Објавио је књигу књижевних критика *Будно око – Из савремене српске шћрозе* (1999). Живи у Београду.

Ана Ристовић (1972, Београд), дипломирала је српску књижевност и језик с општом књижевношћу на Филолошком факултету у Београду. Објавила је песничке књиге: *Сновидна вода* (1994), *Уже од шћеска* (1997), *Забава за доконе кћери* (1999), *Живошћ на разшћледници* (2003), *Око нуле* (2006), *П. С. (изабране песме, 2009)*, *Мешћеорски ошћшћад* (2013), *Нешћшо свешћли – избране и нове шћесме* (2014), *Чисћшина* (2015), *Изабране шћесме* (2019), *Руке у рукама* (2019), *Ту* (2023), као и књигу поетских проза *Књића несћшајања: крашћка шћешћња кроз ишћчезло* (2020). Добитница је Бранкове награде, награда „Бранко Миљковић” и „Милица Стојадиновић Српкиња”, награде сајма књига у Игалу, Дисове награде, као и немачке награде „Хуберт Бурда” за младе европске песнике. Песме су јој превеђене на бројне језике и заступљене у више домаћих и страних антологија. Преводи са словеначког и енглеског језика. Живи у Београду.

Срђан Срдић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На Истом факултету је одбранио докторску тезу „Однос фикције и стварности у Џонатана Свифта”. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев” у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига”. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseler.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс зрешћанинског часописа „Улазница” (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић”, те награда „Биљана Јовановић” и „Едо Будиша”. Објавио је романе *Мршћво шоље* (2010), *Сашћори* (2013), *Сребрна мајла шћага* (2017), *Љубавна шћесма* (2020) и *Аушћосекција* (2023), збирке прича *Есшћирандо* (2011) и *Сајоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чшћшања* (2014).

Милица Ђуковић (1987, Панчево), дипломирала, мастерирала и докторирала на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду, на научном одељењу „Српска књижевност и културна самосвест”. Пише научне радове, есеје, књижевну и научну критику. Ауторка монографије *Теолошкшћ шћосшћшћрукшћурализам: шћоезија и шћоешћика Драћана Бошковића* (2025).

Ахмет Умит (Ahmet Ümit; 1960, Газијантеп, Турска), турски писац, песник и аутор криминалистичких романа. Дипломирао је јавну управу на Универзитету Мармара, а усавршавао се и у Москви. Књижевну каријеру започео је поезијом, да би се потом афирми-

сао приповеткама и романима у којима спаја криминалистички заплет, друштвену критику, историју и психолошку анализу. Сматра се једним од најзначајнијих савремених турских писаца и најпознатијих аутора крими-прозе у Турској.

Адам Франк (*Adam Frank*; 1967), професор је на Одсеку за енглески језик и књижевности Универзитета Британске Колумбије. Добитник је Награде „Џејмс В. Гаргано” за научни есеј о Едагару Алану Поу (2005), као и резиден-

цијалне стипендије Фондације Валпараисо (2007). Аутор је књига *Transferrential Poetics: From Poe to Warhol* (2015), *Radio Free Stein: Gertrude Stein's Parlor Plays* (2025), као и приручника *A Silvan Tomkins Handbook* (2020), који је написао у коауторству с Елизабет Вилсон. Његова истраживачка интересовања обухватају америчку књижевност и медије 19. и 20. века, модернистичко позориште, теорију афекта и теорију објектних односа, историју графичких технологија, студије звука и музичко позориште.